

Over het werk van Jeroen Krielaart

In het werk van Jeroen Krielaart neemt het gebruik van de verf een belangrijke plaats in: zijn uitgangspunt is dat het de materialiteit én de illusie van de verf zijn die het schilderen haar unieke plaats geven. Het schilderen zelf is dan een rustige en contemplatieve reeks herformuleringen, gedreven door een soort verlangen naar beeld maar eveneens door het woord: de taal van het beeld, naast de beeldende taal die tekst in dichtvorm kan hebben. Het schilderen wordt daarmee beeldend dichten, waarbij altijd de materie, de verf, evenzo leidend is.

"Flottant sur les eaux" uit 2001: een dromerig schilderijtje met veel verf.

De wandkleden ontstaan op soortgelijke wijze. Anders dan traditionele weefkunst, is hier veel meer een schilder aan het werk, die de garen als ware het verf gebruikt. Als het mengen en aanbrengen van verf zoekt hij in het weefstuk altijd de materialiteit op. Logisch is dan de volgende stap die hij neemt: het weer schilderen over de weefstukken.

Detail van "le Grand Arbre" toont het schilderachtige karakter van de wandkleden.

Opvallend is dat zijn tekeningen uitdrukkelijk niet in dienst staan van het schilderen of de weefstukken. Ze zijn autonoom, maar de werkwijze is sterk verwant aan het schilderen.

De thematiek van de afbeeldingen? Is daar een kern in te ontdekken? Dan is die in ieder geval onlosmakelijk verweven met de actie van het creëren en de materie zelf. "Zoals ook ons bewustzijn in elkaar zit", aldus Krielaart. Als zodanig herken je de strijd – hoe futiel en ver in de achtergrond deze ook gevoerd zal worden – tegen het eindige.

"La paranoïa inversée", een tekening uit 2011.